

SERVIU EL SENYOR AMB ALEGRIA

Pregària d'un ancià sacerdot

Avui diumenge comparteixo amb vosaltres una bella pregària. Em va arribar d'un ancià sacerdot, després d'una llarga vida de lliurament pastoral. Amb aquesta oració us convido a pregar donant gràcies a Déu, de manera especial, pels nostres sacerdots ancians, dels quals tant de bé hem rebut, pel seu gran testimoniatge de fidelitat.

L'oració diu així:

«Senyor accepteu la meva ancianitat, però no permeteu que em converteixi en un vell de mi mateix. No vull donar-me per vençut, i recordar amb nostàlgia el temps passat. Amb vós Senyor he pres el decidit camí cap endavant i no vull mirar cap enrere. Accepto el meu cos fràgil i maldestre per a caminar, l'accepto així tal qual és. Feu-me caminar, encara que sigui a pas lent, però no em deixeu instal·lat: el que no he fet, el que no he estimat, el que no he viscut. No vull que entri en el meu cor la desconfiança, ni la por a la mort. Vull creure en vós que sou el Déu de la Vida. No importa Senyor, que la meva memòria sigui fràgil, que oblidí el nom de les persones, ciutats i coses, que ells sabran perdonar! Accepto que els meus amics dissimulin els meus oblits i em subjectin dels colzes per a pujar i baixar les escales, els agraeixo la finor del seu gest. Senyor, no permeteu que sigui un vell trist i amb això entristeixi els altres. Feu que no sigui rondinaire, ni agre, ni mal agrair, ni un vell vanitos amb aires de peça de museu, ni un vell difícil i susceptible. Senyor, doneu-me la senzillesa de cor per a confessar que estic cansat, però no em lleveu el servei al món i a l'Església, no vull retirar les meves

mans abans que vós m'ho demaneu amb la malaltia o la mort. Mantingueu en mi la voluntat d'acceptar content les meves limitacions. I, en no tenir responsabilitats, que gaudeixi pregant pels que em prenen el relleu. Que quan ja no pugui predicar, m'accontenti regant les plantes del meu jardí. I quan no pugui sortir al jardí, pugui mirar des de la finestra les activitats dels pardals i aconseguixi

escoltar el cant dels ocells, resant el Pare Nostre i l'Ave Maria. Encara més, Senyor, que quan ni tan sols pugui fer una altra cosa que deixar-me cuidar per les persones que m'envolten, aleshores sàpiga, almenys, somriure i agrair». Amén.

† **Sergi Gordo Rodríguez**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Responsabilitats joioses

La reunió del patronat d'una fundació acaba abans de l'hora prevista. Un dels membres del patronat digué al seu veí de taula: «Aprofitaré aquests tres quarts d'hora per anar a veure la mare a la residència on ara viu. És a prop, li donaré una sorpresa. Es posarà molt contenta». Qui així parlava és un important executiu, ben situat en el món empresarial. Prestigiat pel seu bon fer laboral i pel seu fer personal. La mare, fins fa ben poc, vivia sola, on sempre ha viscut, la llar que va bastir amb el seu marit, la llar on els fills van créixer, l'a-

companyaven unes cuidadores que es tornaven i en tenien cura. Darrerament ha anat perdent facultats acceleradament i els metges i la realitat quotidiana aconsellaren anar a la residència. Els fills dubtaren però, finalment, acceptaren el parer dels facultatius i la nova realitat que s'anava imposant. Des que es prengué la decisió, no sense dolor, tota la família ha procurat que l'àvia se senti acompanyada en aquest moment vital. Rep moltes visites dels fills, dels nets i dels besnets. Hi saben ser quan convé i, també, deixar-la en mans dels espe-

cialistes quan així ho requereix la situació. «No em rebutgis, doncs, al temps de la vellesa; ara que decau el meu vigor no m'abandonis» (Sl 71,9).

Els fills tenim un deure especial d'agraïment cap aquells dels quals hem rebut el do de la vida, el do de la fe i tan d'amor i dedicació. També unes responsabilitats materials i morals davant les limitacions i les malalties, les lleus i les complexes o greus, sense negligir la resposta a les limitacions pròpies de la fragilitat de l'edat, la solitud del moment o l'angoixa que reclamen recon-

fort, pau i coratge per assumir la mateixa vellesa i el que comporta.

Fer de la tendresa un llenguatge agrair, que neixi de la gratuïtat. Gratuïtament ho varem rebre tot d'ells, gratuïtament els hi retornem el que està al nostre abast generós. Tot sota la llei de l'Amor, l'amor dels pares, l'amor del qui tot ho embolcalla. «Em mantinc en pau, tinc l'ànima serena; com un infant a la falda de la mare, com un petit infant se sent la meua ànima» (Sl 131,2).

Enric Puig Jofra, SJ

SERVID AL SEÑOR CON ALEGRÍA

Oración de un anciano sacerdote

Hoy domingo os comparto una bella oración. Me llegó de un anciano sacerdote, después de una larga vida de entrega pastoral. Con esta oración os invito a rezar dando gracias a Dios, de manera especial, por nuestros sacerdotes ancianos, de los que tanto bien hemos recibido, por su gran testimonio de fidelidad.

La oración dice así:

«Señor acepta mi ancianidad, pero no permitas que me convierta en un viejo de mí mismo. No quiero darme por vencido, y recordar con nostalgia el tiempo pasado. Contigo Señor he tomado el decidido camino hacia adelante y no quiero mirar hacia atrás. Acepto mi cuerpo frágil y torpe para andar, lo acepto así tal cual es. Hazme caminar, aunque sea a paso lento, pero no me dejes instalado: lo que no he hecho, lo que no he amado, lo que no he vivido. No quiero que entre en mi corazón la desconfianza, ni el miedo a la muerte. Quiero creer en ti que eres el Dios de la Vida. ¡No importa Señor, que mi memoria sea frágil, que olvide el nombre de las personas, ciudades y cosas, que ellos sabrán perdonar! Acepto que mis amigos disimulen mis olvidos y me sujeten de los codos para subir y bajar las escaleras, les agradezco la finura de su gesto. Señor, no permitas que sea un viejo triste y con ello entristezca a los demás. Haz que no sea gruñón, ni agrio, ni mal agradecido, ni un viejo vanidoso con aires de pieza de museo, ni un viejo difícil y susceptible. Señor, dame la sencillez de corazón para confesar que estoy cansado, pero no me quites el servicio al mundo y a la Iglesia, no quiero retirar mis manos antes que tú me lo pidas con la enfermedad o la muerte. Mantén en mí la voluntad de aceptar contento mis limitaciones. Y, al no tener responsabilidades, que goce orando por los que toman el relevo. Que cuando ya no pueda predicar, me contente con regar las plantas de mi jardín. Y cuando no pueda salir al jardín, pueda mirar desde la ventana las actividades de los gorriones y logre escuchar el canto de los zorzales, rezando el Padre Nuestro y el Ave María. Aún más Señor que cuando ni siquiera pueda hacer otra cosa que dejarme cuidar por las personas que me rodean, entonces sepa por lo menos, sonreír y agradecer». Amén.

† **Sergi Gordo Rodríguez**
Obispo de Tortosa

Bienvenido monseñor Sergi, nuevo obispo de Tortosa a Benicarló

Ya tenemos obispo, ya tenemos pastor! Obispo Sergi, con qué alegría lo hemos recibido. Qué bien se anda el camino con un pastor que va delante-en medio-detrás, según el paso y quehacer de las ovejas, que algunas veces obramos como cabritillos, como decimos por acá. Casualmente, bueno, mejor decir providencialmente, usted comentó en el evangelio del domingo, en Benicarló, la belleza de la corrección fraterna. Usted también la recibe, por supuesto, y también la da, porque donde la hay, la familia se convierte en un instrumento de amantes y enamorados, donde cada uno tiene su papel. «Para servir, servir», dice otro refrán. Quien más sirve mejor ayuda a consolidar la familia de los hijos de Dios. En sus dos actuaciones, monseñor Sergi, se refirió a la promesa de Jesús: «si dos o tres os reunís en mi nombre ». Y delectaba con

entusiasmo: «Y aquí somos más que dos, más que tres». ¡Olé las puertas abiertas a la esperanza fecunda!

Qué buen augurio el ofrecer su trabajo apostólico, bueno nuestro

trabajo, a la Verge de la Cinta (es la Cinta nostra reina, nostra mare, nostre tresor) y al Cristo del Mar (que estás clavado en cruz por nuestro amor). El obispo Sergi parecía que toda su vida había cantado sus himnos. ¡Caray, si parecía que era tortosino y benicarlando, en tan poco tiempo!

El final de la toma de posesión en la Catedral y el de la presentación en la parroquia benicarlanda fue una síntesis de la vida familiar. Tratarse, uno a uno. Bienvenido Sr. Obispo y vamos a seguir rezando para que el sí suyo, el sí nuestro, se conjunten en armonía con Jesús y María, y suba, como el incienso, a la mansión celeste. Bienvenido, Padre, Pastor y Obispo de la familia diocesana y parroquial. Ya percibimos su hálito pastoral, que es el de Jesús y de María. Gracias, muchas gracias por que-remos tanto.

Manuel Ferrer

Trobada interparroquial de catequistes a Benicarló

El día 23 de setembre, abans de començar el curs, ens hem reunit al centre parroquial de Santa Maria del Mar i, després de pregar junts, hem reflexionat sobre com ser catequistes amb cor sinodal, primer en un treball més individual i després més grupal.

Hem après que hem de cuidar la nostra escolta, el diàleg, el discerniment i la integració. Ara ja estem a punt per a començar el nou curs amb ganes i amb l'ajuda de Déu, fent fraternitat i treball conjunt, sempre pensant en aquells els qui hem d'anunciar a Jesús, i donar-los l'oportunitat de poder tro-

bar-se amb Ell, personalment. Gràcies a tots per participar.

Els catequistes de Benicarló

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

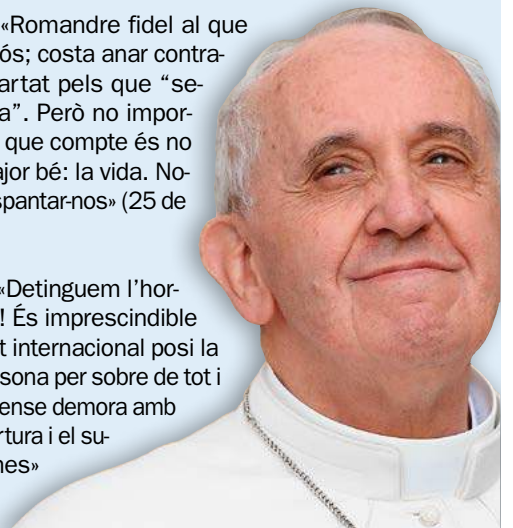

@Pontifex_es: «Quan veiem l'obra de l'Esperit Sant, que és crear l'harmonia de les diferències —no anul·lar-les, no uniformar-les, sinó harmonitzar-les—, comprenem què és la bellesa. La bellesa és aquesta obra de l'Esperit que crea harmonia» (23 de juny).

@Pontifex_es: «El secret de la vida dels sants és la familiaritat amb Déu i la confiança en Ell, que creix en ells i fa cada vegada més fàcil reconèixer el que agrada al Senyor. Aquesta familiaritat venç la por o el dubte que la seva voluntat no sigui pel nostre bé» (24 de juny).

@Pontifex_es: «Romandre fidel al que importa és costós; costa anar contrari, ser apartat pels que "segueixen la moda". Però no importa, Jesús diu: el que compte és no malgastar el major bé: la vida. Només això ha d'espantar-nos» (25 de juny).

@Pontifex_es: «Detinguem l'horror de la tortura! És imprescindible que la comunitat internacional posi la dignitat de la persona per sobre de tot i es comprometi sense demora amb l'abolició de la tortura i el suport a les víctimes» (26 de juny).

Eucaristia a la parròquia Mare de Déu dels Dolors de Tortosa amb motiu de la celebració del Dia Mundial de l'Alzheimer

El dia 21 de setembre és el Dia Mundial de l'Alzheimer i, com tots els anys, se celebra una Missa a la parròquia Mare de Déu dels Dolors de Tortosa en record dels socis que durant aquest any han estat cridats a la Casa del Pare.

A les 18 h ens vam aplegar socis de l'Associació Familiars d'Alzheimer, cuidadors de malalts i amics, per participar de la celebració de l'Eucaristia presidida pel rector de la parròquia Rev. José Luis Arín Roig i concelebrada pel Rev. Pepe Insa Pallarés. Van assistir-hi el president d'AFATE de les Terres de l'Ebre, Josep Gasulla Algueró, acompanyat per membres de la Junta, alguns regidors i un bon nombre de socis i de simpatitzants.

Mn. Arín va fer les pregàries, en les quals vam demanar per tots els malalts d'Alzheimer, pels familiars que en tenen cura, pels cuidadors, amics, professionals de la salut, per tot el món i preguem per Anna que des del

cel faci d'intercessora dels nostres malalts.

En acabar l'Eucaristia i després de la benedicció final, ens digué Mn. Arín que el bisbe Sergi ha estat present espiritualment en la celebració, però en aquests moments recents de la seua presa de possessió, les activitats pastorals no li han permès assistir-hi.

Tot seguit ens vam traslladar a la seu d'AFATE per inaugurar un quadre/collage en record de l'estimada Anna Algueró Caballé, fundadora i presidenta de l'entitat. Finalment vam compartir un refrigeri. Gràcies perquè vam tenir la sort de tastar el seu entusiasme i predisposició per treballar per les persones més vulnerables de la nostra societat. Que el Senyor ens ajude a saber acompanyar i comprendre els malalts d'Alzheimer. Demanem-li fortalesa per les famílies que conviuen amb una persona estimada que pateix aquesta malaltia.

Maria Joana Querol Beltrán

El bisbe Sergi visita Amposta

El diumenge 24 de setembre, la parròquia de l'Assumpció de Maria d'Amposta gaudia d'una festa especial motivada per dos elements ben significatius. La presència del bisbe Sergi, per primera vegada com a pastor diocesà, a una de les parròquies de la ciutat i la celebració del Do de l'Esperit a tretze joves i dos adults.

Una celebració que litúrgicament coincidia amb el text dominical de Mateu 20,1-16 que parla de la bondat i generositat del Senyor amb tothom que ha rebut la seva invitació i li ha correspost treballant a la seva vinya. Vocació i generositat. Dos elements desenvolupats i dirigits a aquells joves i

a la comunitat que els acompanyava, àvids d'escoltar in situ el qui ha estat nomenat pastor de la diòcesi.

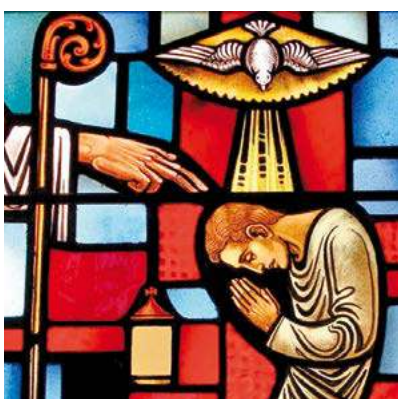
Al final, abans la benedicció, els confirmats feien públic un manifest d'agraïment a la parròquia i, en especial, a les tres catequistes fent-les l'obsequi d'un pom de flors.

Acabada la celebració, els assistents tingueren l'oportunitat de saludar i conversar amb el bisbe Sergi i, a la vegada, el bisbe conèixer una mica més la realitat de la seva nova diòcesi.

Mn. Ramon Font

AGENDA

Diumenge 19, Batea, a les 12.30 h, confirmacions.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

13. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Sa 1,1-7 / Sl 138 / Lc 17,1-6]. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI); sant Dídac (Diego) d'Alcalà, rel. franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, rel. jesuïta; sant Nicolau I el Gran, papa (858-867); sant Homobò, comerciant de Cremona (1197); santa Ennata, vg.

14. ■ Dimarts [Sa 2,23-3,9 / Sl 33 / Lc 17,7-10]. Sant Serapi, primer màrtir, mercedari; sant Josep Pignatelli, prev. jesuïta; santa Veneranda, vg.

15. ■ Dimecres [Sa 6,1-11 / Sl 81 / Lc 17,11-19]. Sant Albert el Gran

(†1280), bisbe de Ratisbona i dr. de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe de Toledo.

16. ■ Dijous [Sa 7,22-8,1 / Sl 118 / Lc 17,20-25]. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nascuda a Hongria; santa Gertrudis (1256-1303), vg. cistercenca a Helfta; sant Edmon, bisbe; sants Roc (Roque) González, Alons Rodríguez i Joan del Castillo, jesuïtes mrs.

17. □ Divendres [Sa 13,1-9 / Sl 18 / Lc 17,26-37]. Santa Isabel d'Hongria (1207-1231), princesa viuda, serventa dels malalts; sant Gregori Tauma-

turg, bisbe de Neocesarea (s. III); sant Iscle i santa Victòria, germans mrs. a Còrdova (303).

18. ■ Dissabte [Sa 18,14-16;19,6-9 / Sl 104 / Lc 18,1-8]. Dedicació de les basíliques de Sant Pere i Sant Pau, apòstols; sant Romà, mr.; sant Aureli, mr.

19. ■ Diumenge vinent, XXXIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Pr 31,10-13.19-20.30-31 / Sl 127 / 1Te 5,1-6 / Mt 25,14-30 (o bé, més breu: 25,14-15.19-20)]. Sant Crispí, bisbe d'Ècija; sant Faust o Fost, diaca i mr.; sant Abdies, profeta (s. V aC).

Diumente XXXII de durant l'any (A)

COMENTARI

«Vetlleu perquè no sabeu ni el dia ni l'hora»

Ens anem atansant a l'acabament de l'any litúrgic i això ens fa pensar en el final de la nostra vida. En aquest sentit podem entendre la paràbola de l'evangeli on hi ha dos grups de persones, unes que estan preparades quan arriba el nuvi i altres que no: *N'hi havia cinc de prudentes i les altres cinc eren desassenyades. Les desassenyades no s'emportaren oli per les torxes, però cadascuna de les prudentes se'n proveí d'una ampolla.* Malgrat la trigança del nuvi, en el moment que arriba, aquelles persones que han escoltat i han posat en pràctica les paraules de Jesús que es poden resumir en el manament de l'amor, estan preparades i poden acompanyar el nuvi: *Les que estaven a punt entraren amb ell a la festa.* Aquestes són les noies prudentes, les que han pensat que tal vegada el nuvi pot trigar i s'hi han preparat, perquè pot arribar un moment que sigui ja massa tard. *Finalment arribaren també les altres i deien des de fora: Senyor, Senyor, obriu-nos. Però ell els respongué: Us dic amb tota veritat que no us conec.* No van poder entrar. Per això les paraules finals de l'evangeli: *Vetlleu perquè no sabeu ni el dia ni l'hora.* No podem pensar a preparar-nos quan sapiguem el moment final de la nostra vida: serà massa tard. Ens cal portar una vida cristiana en tot moment. Aquesta és l'autèntica saviesa de què parla la primera lectura: és saviesa perquè ens permetrà entrar a la festa de bodes, a l'alegria del banquet. La saviesa, tanmateix, cal buscar-la: *Els qui l'estimen arriben fàcilment a contemplar-la: ella mateix es fa conèixer als qui la desitgen... per trobar-la hi ha qui passa nits en vetlla...* De la festa al final dels temps ens en parla Pau: *Tal com creiem que Jesucrist morí i ressuscità, creiem també que Déu s'endurà amb Jesús els qui han mort en ell.* Això sí: si estem preparats; *els qui han mort en Crist ressuscitaran.* L'oli del seguiment del Crist és individual, no el podem donar als altres, cadascú s'ha de proveir del propi oli. Hem d'estar preparats sempre per a la gran festa a la que ens convida del Senyor.

► Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 6,12-16)

La saviesa és resplendent i no s'apaga mai. Els qui l'estimen, arriben fàcilment a contemplar-la, la troben tots els qui la cerquen: ella mateixa es fa conèixer als qui la desitgen. Si algú matinejava per sortir a buscar-la, no s'hi haurà de cansar: la trobarà asseguda a les portes de casa. Pensar-hi sempre ja és tenir l'enteniment madur, i si, per trobar-la, hi ha qui passa nits en vetlla, aviat perd el desfici, perquè ella ronda sempre buscant els qui se la mereixen; generosament se'ls apareix pels camins i els surt al pas en tot el que es proposen.

► Salm responsorial (62)

R. *Tot jo tinc set de vós, Senyor, Déu meu.*

Vós, Senyor, sou el meu Déu; jo us cerco. / Tot jo tinc set de vós, / per vós es desviu el meu cor, / com terra eixuta sense una gota d'aigua. R.

Jo us contemplava al vostre santuari / quan us veia gloriós i poderós. / L'amor que em teniu val més que la vida; / per això els meus llavis us lloaran. R.

Que tota la vida us pugui beneir / i alçar les mans lloant el vostre nom. / Saciats del bo i millor, / us lloaré amb el goig als llavis. R.

Quan des del llit us recordo, / passo les nits pensant en vós, / perquè vós m'heu ajudat, / i soc feliç sota les vostres ales. R.

► Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 4,13-18)

Germans, no podeu desconèixer què serà dels difunts: no voldríem pas que us entristíssiu, com ho fan els altres, que no tenen esperança. Tal com creiem que Jesús morí i ressuscità, creiem també que Déu s'endurà amb Jesús els qui han mort en ell. D'acord amb la paraula del Senyor us diem que nosaltres, si encara quedàvem amb vida quan arribarà el Senyor, no serem primers que els qui hauran mort, perquè, a un senyal de comandament, al crit d'un arcàngel, al toc de corn de Déu, el Senyor mateix baixarà del cel, i els qui han mort en Crist ressuscitaran primer; llavors els qui d'entre nosaltres quedem en vida serem enduts juntament amb ells pels aires, en els núvols, per sortir a rebre el Senyor, i així estarem amb ell per sempre. Consoleu-vos, doncs, els uns als altres amb aquestes paraules.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 25,1-13)

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Passarà amb el Regne del cel com amb deu noies, que sortiren amb torxes a rebre l'espòs. N'hi havia cinc de prudentes, i les altres cinc eren desassenyades. Les desassenyades no s'emportaren oli per a les torxes, però cadascuna de les prudentes se'n proveí d'una ampolla. Com que el nuvi triguava, els vingué son, i totes s'adormiren. Ja era mitjanit quan se sentí cridar: "L'espòs és aquí. Sortiu a rebre'l." Aquelles noies es despertaren i començaren totes a preparar les torxes. Les que no tenien oli digueren a les altres: "Doneu-nos oli del vostre, que les nostres torxes no s'encenen." Però les prudentes els respongueren: "Potser no n'hi hauria prou per a totes; val més que aneu a comprar-ne." Mentre hi eren, arribà el nuvi, i les que estaven a punt entraren amb ell a la festa. I la porta quedà tancada. Finalment arribaren també les altres, i deien des de fora: "Senyor, Senyor, obriu-nos." Però ell els respongué: "Us dic amb tota veritat que no us conec." Vetlleu, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni l'hora.»

► Lectura del llibre de la Sabiduría (Sab 6,12-16)

Radiante e inmarcesible es la sabiduría, la ven con facilidad los que la aman y quienes la buscan la encuentran. Se adelanta en manifestarse a los que la desean.

Quien madruga por ella no se cansa, pues la encuentra sentada a su puerta. Meditar sobre ella es prudencia consumada y el que vela por ella pronto se ve libre de preocupaciones. Pues ella misma va de un lado a otro buscando a los que son dignos de ella; los aborda benigna por los caminos y les sale al encuentro en cada pensamiento.

► Salmo responsorial (62)

R. *Mi alma está sedienta de ti, Señor, Dios mío.*

Oh, Dios, tú eres mi Dios, por ti madrugo, / mi alma está sedienta de ti; / mi carne tiene ansia de ti, / como tierra reseca, agostada, sin agua. R.

¡Cómo te contemplaba en el santuario / viendo tu fuerza y tu gloria! / Tu gracia vale más que la vida, / te alabarán mis labios. R.

Toda mi vida te bendeciré / y alzaré las manos invocándote. / Me saciaré como de enjundia y de manteca, / y mis labios te alabarán jubilosos. R.

En el lecho me acuerdo de ti / y velando medito en ti, / porque fuiste mi auxilio, / y a la sombra de tus alas canto con júbilo. R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Tes 4,13-18)

No queremos que ignoréis, hermanos, la suerte de los difuntos para que no os aflijáis como los que no tienen esperanza. Pues si creemos que Jesús murió y resucitó, de igual modo Dios llevará con él, por medio de Jesús, a los que han muerto. Esto es lo que os decimos apoyados en la palabra del Señor: nosotros, los que quedemos hasta la venida del Señor, no precederemos a los que hayan muerto; pues el mismo Señor, a la voz del arcángel y al son de la trompeta divina, descenderá del cielo, y los muertos en Cristo resucitarán en primer lugar; después nosotros, los que vivamos, los que quedemos, seremos llevados con ellos entre nubes al encuentro del Señor, por los aires. Y así estaremos siempre con el Señor. Consolaos, pues, mutuamente con estas palabras.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 25,1-13)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos esta paràbola: «Se parecerà el reino de los cielos a diez vírgenes que tomaron sus lámparas y salieron al encuentro del esposo. Cinco de ellas eran necias y cinco eran prudentes. Las necias, al tomar las lámparas, no se proveyeron de aceite; en cambio, las prudentes se llevaron alcuas de aceite con las lámparas. El esposo tardaba, les entró sueño a todas y se durmieron. A medianoche se oyó una voz: "¡Que llega el esposo, salid a su encuentro!". Entonces se despertaron todas aquellas vírgenes y se pusieron a preparar sus lámparas. Y las necias dijeron a las prudentes: "Dadnos de vuestro aceite, que se nos apagan las lámparas". Pero las prudentes contestaron: "Por si acaso no hay bastante para vosotras y nosotras, mejor es que vayáis a la tienda y os lo compréis". Mientras iban a comprarlo, llegó el esposo, y las que estaban preparadas entraron con él al banquete de bodas, y se cerró la puerta. Más tarde llegaron también las otras vírgenes, diciendo: "Señor, señor, ábrenos". Pero él respondió: "En verdad os digo que no os conozco". Por tanto, velad, porque no sabéis el día ni la hora.»